

GRECSÓ KRISZTIÁN

ABLAKSZÍNHÁZAK

Az utcánk csak erre a néhány háztömbre szélesedik ki, két kurta keresztutca között. Hosszú pedig, a Vígszínházig tart, és mélyen Angyalföld ülepénél kezdődik. Csak itt virulnak fák, sárga lombú, elmozdíthatatlan függönyök takarják az ablakokat. Szemben lapos tetős szocreál téglatömbök, a kilépőket némi gúnnyal franciaerkélynek is lehet nevezni, ha valaki úgy képzei, a belváros ezen szeglete akár Párizsban is lehetne. Általában a dohányosok oldalaznak ki rá, és a legtöbbjük leguggol, mert olyan kicsi ott a tér, hogy félnek: ne lássák a mélységet. Én felülről, az ötödik kakasülőjéről méregethetem őket, ha nincs jobb dolgom, de egy ideje már nincs. A futó pillantásoknak álcázott kukkolásaim sokkal fontosabbak lettek a bezártság éveivel.

Mindig mindenki otthon van.

Erről régen, egy újrakötött könyvtári regényben azt olvastam, hogy ez volna a pokol, hogy valahol vagyunk valakivel, mindegy, kivel, és az is mindegy, szerettük-e valaha, vagy legalább imponált-e a jelenléte, nem számít, csak hogy biztosan és örökké vele kell lennünk. Az is lehet, hogy nem regény volt, csak novella.

Másképpen nézem a szemközti ablakok pislogó panorámáját, mióta itthon elállítottak a mondataink. Mint egy rossz rádió, nem találjuk a régi hangsúlyokat, recsegünk. Amit mondunk, mindenképpen sértő, számonkérő, ingerült, ha puha, mint a plüss, akkor is. Rongyos, sebes mondatok a semmiről, a háztartásról, ami mi vagyunk, a háztartás én magam is vagyok, a mosogatógép ki- és bepakolása az életem, meg ahogy serceg a hagyma, ha pirul.

Ellátok a szemben hasaló házak fölött, a párhuzamos utca klasszikus, Bauhaus- és új építésű tömbjeit is látom. Köztük megbúvó, belső udvarok, körfolyosón motorozó kisgyerek löki a műanyag mopedet, biztosan berreg is hozzá.

A szemben pöffeszkedő hotel is a párhuzamos utcában van, a belső oldalának erkélyeire régen japán és olasz párok jártak ki cigizni ölelkezés után. Most magányos emberek ülnek a flarszékeken, és várnak valamire. A másodikon egy fiú minden este négyütemű fekvőtámaszokat csinál, nyitott ablaknál, akkor is, ha fagy, alsógatyában, kitaratóan.

Idejét sem tudom, mikor vettem rá utoljára magam arra a gyakorlatra, ha jól sejtem, parancsszóra tettem, talán még a tanítóképzőben, ahol komolyan vettünk mindent, legfőképpen magunkat, nyilván ott történt velem ilyen utoljára.

Mint a régi dalban, olyan a négy ütem: gyújt, szív, lentart, kipufog.

Eleinte, amikor még szokatlan volt a leselkedés, mindig az jutott eszembe, mi lenne, ha látnék valami bűnt vagy bajt. Mit csinálnék? Egyszer, a hátsó ablakból, a tér túloldalán, az óvodán túl láttam egy kétségbeesett embert. Órákig járkált fel-alá a szobában, megsimogatta a falat, ütögette, aztán vissza az ablakhoz, kihajolt, körbenézett, megint vissza, falsimogatás, dörömbölés. Mintha báb lett volna, vagy inkább csocsófigura, húzta-vonta valami égi akarat, nyugtalanság, reménytelenség.

Jól láttam, mert hirtelen mindenki kitérte az életét, a télbe egyszer csak beömlött a nyár, az elmaradó tavasz megint lenyelt, felperzselt minden átmenetet. Téglafalú, hatalmas ház, temérdek ablak. A ház előtt a sudár nyárfák karjai még kopaszon, ezért láthattam a tehetetlenséget, a révült korzózást. Ha kárt tett volna magában az a férfi, mit csinálók? Félrenézek, és addig hazudom magamnak, hogy nem is azt láttam, amit láttam, amíg végül elhiszem? Meg tudom csinálni. Vagy nem? Esetleg mentőt hívok? Hová, a szemközti házba? Melyik lépcsőház, melyik lakás? Ki engedi be őket? És mi történt?

Aztán azt képzeltem el, hogy egyszer látszana valami szép. Milyen lehet meglesni a szépséget? Az kezdett el nyomasztani, egyre számonkérőbben, hogy egyáltalán felismerném-e. Mi történik olyankor? Egy összeszokott pár összerosolyog, kisült a sütemény, mama odarakta az asztalra. Nem nyúlnak érte, mert a várakozás jobb. A készülődés maga. Ahogy ülnek az isteni élesztőállatban, a kelt tészta, a lekvár csiklandós aromája, az olvadó kakaó ingerli őket, de nem nyúlnak hozzá, mert már elég öregek, hogy tudják, előtte a legjobb. Amikor el lehet képzelni, milyen lesz. Sőt, akkor a legédesebb várni, a semmiért, szertartásosan, amikor már ott van, el lehetne venni. És az ember mégis csak készül rá.

Ilyen lenne szépet nézni? Mi látszik ebből? Egy tepszi, két néma, dermedt alak, horgolt, sárgára koszlott terítő, a fotel fejtámlája a férfi feje mögött zsiros.

Boldogságot kell kukkolni! – parancsoltam magamnak. Rajtakapni valakit, hogy neki most jó. Nem madarat vagy óvodást. Gyötört embereket, akiknek táskás a szemük, akik már akkor is sajnálják magukat, amikor nem. És mégis, abban a pillanatban, amikor meglesem őket, önfeledtek. Azt akarom látni, hogy valakit szeretnek, és ő viszontszeret, hogy a törődés úgy ül a vendégágyon, mintha sezlonon tenné, egyenes derékkal.

Tavaly kora nyáron, a szabadságvesztésünk első hónapjaiban megismertük az erkélyszomszédokat. A merőleges ház hatodik emelete éppen egy magas velünk. Az állatorvos úr olvasott ember, nagylelkű, felajánlotta, hogy tarthatok neki előadásokat, ha hiányzik a publikum. Aztán ő közvetítette az elsőt egyre inkább magába roskadó fiú kora délutáni tombolásait. A léggitározást, meg ahogy végül a fiú elterült a delíriumban.

– És végre csönd! – mondta a doktor úr. Zavartan ültünk tovább, kurrogtak a galambok, helikopterek jöttek. Hirtelen nem volt miről beszélni.

A harmadikon egy korombéli, középkorú pár pezsgőzni jár a konyhába. Állnak az ablakkal szemközti konyhapult előtt, kiöltözve, utcai cipőben. Jól látom őket, földig ér az ablak. Valami sütőféleség mellett oldalt gyertya ég, vagy kis lámpa vibrál. A kényelmes ruhájuk, amiben különben élnek, – úgy képzem – sértetten hever a hálószobai inason.

– Bevág az öltönynadrág, fiam, híztál!

A férfi nem mond semmit. Vagy ő mondja.

– Anyukám, ez a ruha passzé.

Hiába próbálom őket – pedig már többször láttam ezt a rítusukat, biztosan mindig az online színházi közvetítés előtt – boldogra nézni.

A nyáron kitáruló ablakszínházakkal ez a gond. Túl sok van a nézőre bízva. Saját előítéletek, benyomások, azt látom, amiben vagyok. „Miért nem lehet ezt rendesen mondani?” „Miért nem lehet mondani semmit?” „Miért vagy eleve sértett?” Ezt látom szemben, pedig ez nem ott van.

- Hamarabb betehetted volna a pezsgőt.
- A Radnóti büféjében is visszamennél szólni?
- Nem vagyunk a Radnóti büféjében.
- Akkor mit majomkodunk itt?

Talán túl kíváncsi vagyok. Csak hallani kellene a boldogságot. Gyerek kurrogását, ahogy utánoz valamit, mondjuk állatot, és nem sikerül, a szülők önfeledt hahotája meg-megszakítja.

– Milyen édes!

Nem látom, csak elképzelem, hogy a gyerek nem sértődik meg, nem érzi úgy, kinevették, amiért nem sikerült bárányt, kecskét, tyúkot utánozni. Leguggolnak hozzá? Apa felkapja?

Vagy egy igazán jó szeretkezés finom súrlódásai, elhaló sóhajok, ringatózás. Ezt sem szabadna látni, az már túl sok. Ha hallanám, tudnám, boldogok-e, vagy apa erőszakolta ki végre az együttlétet, és bár anyának sem esik kifejezetten rosszul, kicsit végig sértett. Ha látnám is őket, az a testről szólna, a bőr színéről, a nő vonalairól – mert a nő szép. De ha csak hallanám őket a pesti május akácillatában, talán jobban érteném, mi történik velük.

A sarkon van egy közért, német bolt, Berlinben, emlékeim szerint, a legócskábbnak számított, itt delikát a kínálat. Az épület, amiben van, harisnyaszem-felszedő üzem volt valaha, a félemeleten pumpáltak, ziháltak a gépek, nyáron elviselhetetlen volt a forróság. Ezért a nők fehérneműre vették föl az otthonkát, vagy egyenesen meztelen testükre, hogy kibírják a műszakot.

Szemből, a parkettagyárból, ami ma egy divatos lakópark, oda jártak kukkolni a férfiak. Azok közül a nők közül, akiket meglestek, akik nevettek ezen, vagy bántotta őket a tolokodás – egy sem él már.

És a férfiak is régen el vannak hamvasztva valahol. Azt hiszem, a gyárakra sem emlékszik itt senki. De lám, a pillantásaik, a leskelődéseik itt maradtak. És most, hogy az otthonok párnázott börtönéből, a matekórának csúfolt konferenciahívásról pillog ki vágyakozva egy fiú, vagy ahogy az alatta lakó lány trombitát gyakorol, és az istennek sem megy a *Star Wars* főcímmzenéjéből az ismert taktus, és ahogy a lány felnéz a kottából, hátha valaki jár a fák hegyén, na, az a pillantás – ha akarja, ha nem – őrzi a régieket.

Ha másra nem vagyunk jók, talán ez. Nézni egymást, ahogy ők.

KISS LÁSZLÓ

AZ ÓRA

Amikor kihirdették a veszélyhelyzetet, arra gondolt, hogy ilyen lehet egy hadüzenet: bejelentenek valamit, és attól fogva aszerint élünk. Nincs választás.

A kanapén üldögélt, az ebéd utáni kávéval. Lenémította a tétvét. Hosszú percekig forgatta a kezében, aztán lassan a dohányzóasztalra tette az üres csészét. Hátradőlt, lehunyta a szemét. Mélyeket lélegzett. Lehet, hogy áldás, ami történik. Számptalan kolléga várja, hogy valami megtörje végre az évtizedek óta beállott munkamenet egyhangúságát. Folyton a nyugati modellt emlegetik, meg hogy odakinn hét év után alkotói szabadság jár a pedagógusnak. Hát itt a lehetőség másként élni. Talán semmi sem folytatódik ugyanúgy, mint azelőtt.

Pittygett a telefon, értesítés érkezett a másnapi rendhagyó értekezletről.

Föltápaszkodott, kicsoszogott a fürdőszobába, hogy szemügyre vegye az arcát a tükörben. Mintha rácsok zuhantak volna le köré. Vége az önámításnak: ha eddig szemernyi esélyt látott is arra, hogy visszakönyörögheti Tündét, az most elúszott. Ráadásul a jelek szerint bizonytalan ideig se kocsmá, se koncert. Sehova, semmi. Egy régi nyári estére gondolt. A kocsmá kerthelyiségében ültek, és Tünde a közös barátjukat, Zolit vigasztalta, akit a párja elhagyott valaki másért. „Nem ketyeg az óra” – mondta neki, és a csuklóját kocogtatta. Igaza volt. Zoli azóta megházasodott, két gyermek boldog apja.

A rendhagyó értekezleten közölték velük az új menetrendet, és hogy a Discord felületén kell tartaniuk az órákat. Ennek használatát hamar elsajátította, és a diákok hozzáállásával sem volt különösebb gond. Aki offline odatette magát, az rendszeresen dolgozott digitális üzemmódban is, aki szerethető csibész, azt online is noszogatni kellett, a kutyaütők meg már a pandémia előtt lemorzsolódtak. Mindent meg lehet oldani.

A vezetőség felhívta a figyelmüket arra is, hogy a hatékony munka feltétele a megfelelő körülmények kialakítása. Megfogadta a tanácsot, mindennap hat után kelt, hétkor reggelizett, fél nyolckor pedig előkészítette a terepet. A nappaliban álló vitrinről leemelte a zöld kaspót és a Buddha-szobrot, valamint az olaszországi nyaralásról készült fotómontázst és a tengerparti kavicsokkal teli üvegtálcát. Helyükre a laptop került. Felhajtotta a fedelét, és megnyomta a Start gombot. Nyolckor bejelentkeztek a diákok.

Zoli a karanténidőszak elején többször is megcsörgette, de nem bírta elcsábítani, mindig lemondta a biciklizést. Döntését Zoli elfogadta, ugyanakkor nem hallgatta el, hogy szerinte túlzásba viszi az elővigyázatosságot, s mivel mindannyian furcsa helyzetbe kerültek, mégiscsak jó volna beszélgetni, kiszellőztetni a lelket. Nem lehetett meggyőzni. Féltette az egészségét, és különben is szabálykövető volt. Ha betartjuk az előírásokat, hamarabb szabadulunk. A lakást is csak akkor hagyta el, ha leugrott a boltba, és mindig dühítette, hogy egyesek milyen felelőtlenek. Miért vannak az utcán, és ha már kiette őket a fene, miért nem viselnek maszkot. Úgy viselkednek,

mintha ugyanott volnánk, mint azelőtt, noha másról sem szólnak a hírek, mint arról, hányan kerültek kórházba, hányan vannak lélegeztetőgépen, hányan haltak meg. A tavaszi idő dacára sapkát nyomott a fejébe, és kesztyűt húzott. A zsebéből sosem hiányzott a fertőtlenítőszelé.

Mivel a szabad ég alatti sport engedélyezve volt, Zoli kitartóan noszogatta, kereste az alkalmat a tekerésre, ami egy idő után határozottan ingerelte, de hogy ne bántsa meg egyetlen barátját, a konok bezárkózásért az újfajta számonkérési módszereket kezdte hibáztatni. Nem hazudott nagyot: a Wordben írott kusza beadandók frusztráló mennyiségben érkeztek a fiókjába. Tünde azonban egy sort sem írt. Talán el sem olvasta a neki küldött leveleket.

Egy hétvégén, takarítás után, rosszullett fogta el. Miután betolta a porszívót a tárolószekrénybe, és főlegyenesedett, megszédült. Előfordult vele máskor is, hogy egy hirtelen mozdulattól percekre elhomályosult a látása, vagy a halántékán vad lüktetésbe kezdtek az erek, de ez most más volt. A szédülést megtántorodás követte, majd egy ismeretlen szívóerő magához rántotta, és faltól falig dobálta az előszobában. Mindez másodpercekig tartott, de óráknak tűnt. Még vitte a vákuum, amikor felfogta, hogy nem a tehetetlenség az igazán ijesztő, hanem hogy teljesen egyedül van, és fél. Amikor lenyugodott a pulzusszáma, és a légzése is egyenletessé vált, kézbe vette a telefonját, és némi habozás után Tündét tárcsázta. Két hónapja nem hallotta a hangját. Foglalat jelzett.

Hétfőre kutya baja se volt. Hat után ébredt, negyedóra alatt végzett a reggelivel, fél nyolckor pedig leemelte a vitrinről a zöld kaspót és a Buddhát, valamint az olaszországi fotómontázst és az üvegtálcát. Felhajtotta a laptop fedelét. Megnyomta a Start gombot.

Aznap történelem volt az utolsó óra. A boldog békeidőket vették. Mint rendesen, a saját képernyőjéről osztotta meg a kiválasztott forrásokat, mintha csak a táblára vetítené az anyagot, így közösen figyelhették a prezentációkat. Az egyik diák a kor szellemi áramlatairól tartott előadást. Nem tudta követni, folyton elkalandoztak a gondolatai. Képtelen volt kordában tartani a kíváncsiságát. Átlépett a levelezőprogramba. Semmi válasz senkitől. Begépelte Tünde nevét a keresőablakba. Régi levelek jöttek elő. Egyet megnyitott. A referátumot tartó tanuló egy pillanatra megakadt az előadásban, de szerencsére nem kellett segíteni neki, magától visszatalált a helyes csapásra, és onnantól színtelen hangon mondta az anyagot, mintha füzetből olvasná. Az üzenet szöveg helyett csupán egy szívecskét és három csatolt fájlt tartalmazott: fotókat az olaszországi nyaralásról. Az egyikre rákattintott, és felnagyította. Tünde a Tirrén-tengerben áll. Kihívóan mosolyog a kamerába. Nincs rajta a bikinifelső. Formás, nagy melle szinte szétrobban, a bimbók előremerednek. Nyelt egyet, és azzal a lendülettel oldalt váltott. Megpörgette a hírfolyamot a Facebookon, de semmi különös nem talált, a szokásos hírek jöttek arról, hányan kerültek kórházba, hányan vannak lélegeztetőgépen, hányan haltak meg. Még egyet klikkelt: most vette csak észre, hogy Tünde lecserélte a borítóképét. Egy erdei úton sétál, a fák közé tart. Nincs egyedül. Tündét ezer közül is megismeri, így hátulról fényképezve is. A férfi alakja homályos. Ami árulkodó, az a kép előterében álló tölgyfa, amelynek egy kerékpárt dűtöttek. Csak a kormány látszik. Zolié.

Ebben a pillanatban eszmél. Hatalmasan megdobban a szíve. Hiszen forrást elemeznek: képernyőmegosztásban van. Azonnal kiikszeli a Facebookot, és a torkát köszörüli, amire semmi szükség, mert le van némítva a mikrofonja. A diák még mindig ugyanúgy mondja. A hang mögött – alatt, mellett: mit lehet tudni, hol – harminc osztálytárs lapít, vihog, füttyent, mereszti a szemét, képernyőfotót küldözget, ugrasztja a többieket. Most azt kellene

kívánna, hogy bárcsak minden diák tettetné az órai jelenlétet, legyen bárhol, csak ne itt, ahol az iskolai előírások szerint lennie kell. Ez azonban ellenkezne pedagógiai elveivel. Ha ezek után bárkivel is el tudná hitetni, hogy vannak ilyenjei.

A Discord felületén sötét körvonal: az arca. Amilyen gyorsan megnyugszik, hogy a botlás nyomán nem robban ki a röhögés, olyan hirtelen lesz izgatott megint, amikor felfogja, hogy a lenémított mikrofonok mögött elképzelhetetlenül sokféle hang lehet. Akár olyan is, amely épp ezekben a pillanatokban törri derékba a pályáját.

Éles fájdalom csavar a gyomrába. Hátrálni kezd a géptől, a karjait is maga elé emeli védekezőn, és ahogy kikerül a laptop vak látóteréből, a konyhába veti magát egy pohár vízért. Amikor visszalép, a diák be is fejezi az előadást. Bekapcsolja a mikrofont, közli az érdemjegyet, de nincs tovább. Elfogy a levegő, a látása elhomályosul, a halántékán dobognak az erek. Kapaszkodik a vitrinbe, szemben a sötét képernyő, odalent a kaspó és a szobor, a montázs és a kavicsok az üvegtáblán. Az órának vége, sorban tűnnek el a mikrofonikonok, mintha valaki kapkodva törölné őket.

Lassan lecsukja a gép fedelét. Aztán beleszédül a kanapéba.

Próbál mélyeket lélegezni, de nem lassul a szívverése.

A telefonért nyúl. Zoli számát tárcsázza.

Kicsöng. Nem veszi fel.

A konyhában ketyeg a falóra.

NOVÁK ZSÜLIET

ISTEN COVID IDEJÉN

Két tojás. Mindössze két tojásra volt szükségem, hogy megemlékezzek a születésnapomról. Négyen lakunk a lépcsőház negyedik emeletén. Egy tagbaszakadt férfi, egy mosolytalan, idős nő és egy egyetemista korú lány, akit leginkább változó hajszínéről lehetett megismerni. Meg én. Bármilyen lehetetlen hajszín föltűnik a környéken, püspöklilától a kanárisárgáig, mérget lehet venni rá, a négy per hármastól származik. Hosszas mérlegelés után, jobb híján döntöttem mellette. Becsöngettem, és bár meglepett arccal nyitott ajtót, számomra kínos kérdésem egyetlen pillanatig sem furcsállta. Kicsit pironkodtunk, amikor rájöttünk, hogy a tojás átadásának udvarias és biztonságos módja egyikünk számára sem ismert, ám egy zavart kuncogás minden feszengést feloldott, ahogyan ez már csak lenni szokott.

Jobb kedvem lett a két sápadt tojástól. Néhány éve éppen tavasszal tört el a lábam. Mégis most sokkal félelmetesebb lemondani a kipattanó rügyekről, az első tavaszi napsütésről a hátamon, amely a szívemig fejt le rólam a fagyosságot. A cseresznyevirágzásról, de még inkább a hervadásról, amikor a szél megkavarja a szirmokat, nekilöki őket a testemnek, és én a virágosó felé fordíthatom az arcom. Csak ne lenne ilyen rémisztő kihagyni a második tavaszt és nyárelőt.

Mindig is szerettem egyedül lenni. Szerettem hallani a gondolataimat, figyelni, mi perceg a falakban, a lelkemben. De az egyedülléthez eddig nem tartozott hozzá ez a feneketlen csontmagány. Reggelente emlékeztetem magam, hogy ki vagyok. Mindarra, ami a négy fal között nem számít. A nevemre, a múltamra, a megnyert és elveszített harcokra. Emlékeztem, mert valamit mégiscsak kell, hogy számítsom, amivel az elmúlt évtizedeket töltöttem.

Délután becsönget szemből az apró néni, kis permetezőflakonba kapaszkodik, és mentegőzéssel kezdi látogatását. Bátorító nézéssel igyekszem továbblendíteni nyugtalanságán, én is hasonlót éreztem pár órája. Kiderül, a palántáit tetűirtózta az erkélyen, de mivel ebben a házban nincsen akkora erkély, vagy inkább annyi palánta egy ekkora erkélyen, hogy egy liter oldat elfogyjon, szeretné felajánlani a maradékot az én paradicsomjaim számára. Nem leskelődni akart, csak látta... Már profi vagyok a karanténos adok-veszekben, a tenyeremre helyezi a szert, én pedig lefújom a növényeket. A lábtörőjére teszem a maradékot. Még legalább tízerkélynyit le lehetne vele kezelni.

Azon gondolkodom, ha olyan hangerővel bömböltetném a metált, hogy átjöjjön valamelyik szomszéd, és legalább az ajtón keresztül veszekedjen velem, vajon jobban érzém-e magam.

Ha létezik az Úristen, akkor a rezes hajnalokban él. A széles ég alatt, a pazarló tavaszban, amikor életek milliói ébrednek egyazon pillanatban. És én mindebben, a kavics formájában, az elém hulló levél erezetében mindig is jeleket kerestem. Jeleket, amelyek végeredményben csak annyit jelentenek, hogy vágyakozom valami után. Most pedig úgy hiányzik ez az apró hit vagy nemhit, az isteni kacsintás, amely mindösszesen arról adna számot, hogy majd negyven éve gyáva vagyok a jó napot kívánok és az isten hozott között választani. Sokat, ám felszínesen alszom. Valahogy álmomban is tisztában vagyok vele, ez csupán álom. Csak egy kicsit jobb, mint a végtelen óceánt mutató képernyővédő a számítógépemen.

Az emelet negyedik lakója egy hatalmas, kopasz férfi, kissé előreboruló vállal. Valaki azt mesélte róla, virágboltos, s ez még gyanúsabbá tette. Hogyan foglalkozhatna krizantémmal és gerberával egy szekrényméretű ember?! Viszont most ő is itthon tartózkodik, akár növényekkel foglalkozik, akár nem, és múlt szombaton megkérdezte tőlünk, kell-e valami nehéz dolog a nagybaniról, vöröshagyma vagy krumpli, mert azt ő nagyon szívesen... Egy kis saját ajtóban toporgó osztás-szorzás után közösen rendelünk egy húszkilós zsák krumplit és tíz kiló vöröshagymát. Úgy jobban megéri.

Nem bírom tovább. Takaros szülinapi meghívót dobok a postaládákba. Este nyolckor székek húzogatója, zárbetétek kattánása veri föl a csöndet. A fiatal lányon végre kobaltkék szemfesték virít. A néni kevetette otthonkáját, kreppes anyagú ruhában ül, szálfagyese-sen. Hokedlik, fellépők kerülnek a küszöbökre, mögöttük mi. A négy per egyes, kettes, hármas és négyes. A férfi kis asztalán két üveg sör mellett egy nagy csokor boglárka illatozik. Később kiderül, pálinka is van az asztal alatt.

Tizenegykor fölördít valaki a lépcsőfordulóból, hogy csöndesebben, vagy rendőrt hív. Felkuncogunk. Erzsébet néni visszakialt, de aztán jóképűt küldjenek. Ezen már hangosan hahotázunk. Virágos Misi rákontráz: vagy barnát, fokhagymagirizd-fenekkel!, mire én és Lettike orrunkat befogva igyekszünk halkabban visítozni. Részeg disznók!, dohogja az ismeretlen a lépcső közepéről, de hazamegy. Szerintem Bözsi néni férje volt a kettő per kettőből.

Kitörölöm a könnyet a szememből, s közben valami felcsillan a koszos lépcsőház jobb felső sarkában. De mire odakapom a tekintetem, kihuny.

